

prof.zw. Jerzy Romaniuk
Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina
W Warszawie

RECENZJA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ

mgr Moniki Quinn

przygotowana zgodnie z Uchwałą Rady Wydziału Fortepianu, Klawesynu i Organów
Uniwersytetu Muzycznego w Warszawie

na podstawie :

Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o
stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789.)

oraz

Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w
sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie
doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu
profesora (Dz. U. z 2018 r. poz. 261)

Promotorem pracy doktorskiej mgr. Moniki Quinn jest prof. Jerzy Sterczyński

Praca doktorska w dziedzinie sztuki muzycznej, dyscyplinie –instrumentalistyka,
specjalność :
gra na fortepianie

Temat rozprawy:

Ballada w romantycznej muzyce fortepianowej – powstanie, forma, odniesienia
literackie, interpretacja – na przykładzie wybranych utworów : Ballady g-moll op.23
Fr. Chopina, Ballady h-moll F. Liszta, cztery Ballady op.10 J. Brahmsa, Ballady g-moll
op.24 E. Griega oraz Ballady g-moll op.10 J. Zarębskiego.

Uwagi wstępne

Recenzję sporządzono na podstawie dokumentacji zawierającej:

Egzemplarz rozprawy doktorskiej

Działalności artystycznej zawierającej –programy koncertów, recenzje

Nagranie płytowe autorki pracy omawianych utworów

Na podstawie złożonej dokumentacji stwierdzam, że mgr. Monika Quinn spełnia warunki wymagane do przystąpienia do obrony swojej rozprawy doktorskiej.

Opis merytoryczny pracy

Praca ta jest napisana z wielką wnikliwością i chęcią dokładnego omówienia wybranego tematu.

Wyróżniam tu trzy aspekty, którym autorka poświęca miejsca to:

1. Geneza powstania ballady i jej tło historyczne
2. Analiza formy omawianych ballad z uwzględnieniem historii ich powstania
3. Omówienie i analiza problemów wykonawczych i interpretacyjnych przedstawionych utworów

Olbrzymia bibliografia zawierająca 44 wydania książkowe, 25 artykułów plus inne materiały jak: hasła encyklopedyczne, strony internetowe itp. świadczą o dużej wiedzy merytorycznej i doskonałym przygotowaniu się autorki do zajęcia się tym tematem.

Na wstępie przedstawiona jest geneza gatunków balladowych od średniowiecza, ich przemiana i rozwój z utworów lirycznych o charakterze ludowym i tanecznym (w tym lirycznej poezji rycerskiej i dworskiej), poprzez utwory ludowe o charakterze epickim w czasach nowożytnych XVII i XVIII wieku i późniejszych.

Bardzo dokładnie i wyczerpująco są tu przedstawiane wszelkie odmiany ballady, wpływy i wzajemne przenikanie się różnych jej gatunków na drodze rozwoju, aż po narodziny ballady romantycznej w XIX wieku.

Jak zauważa autorka, kapitalny wpływ na rozwój ballady romantycznej w muzyce miała literatura.

Ona to, poprzez swoją bogatą treść osnutą zazwyczaj na wydarzeniach niezwykłych, tajemniczych, baśniowych i skrajnie emocjonalnych inspirowała kompozytorów.

Chociaż nie ma ewidentnego świadectwa, że konkretnie literatura miała związek z omawianymi balladami, (wyjątek stanowi I ballada Brahmsa inspirowana balladą „Edward” zamieszczoną w zbiorze Thomasa Pers’ego) to ogólnie wpływ ten wydaje się oczywisty.

Jak już wspomniałem, wszystkie przedstawione w tej pracy ballady omawiane są w bardzo szerokim spektrum, poczynając od historii i okoliczności powstawania utworów, poprzez analizę formalną i wreszcie zagadnienia interpretacyjne i wykonawcze.

Zresztą, ta część pracy poświęcona zagadnieniom wykonawczym, uważam za wyjątkowo ważną, gdyż ukazuje ona panią Monikę Quinn jako wrażliwego muzyka, profesjonalną pianistkę i doświadczonego już pedagoga.

Dużą wartością tej pracy jest fakt, że wszystko to co napisane jest na temat formy utworów i ich interpretacji ma swoje „odbicie” w nagraniu pianistki.

Pani Monika Quinn jest osobą z natury muzykalną, dzięki czemu z prostotą, naturalnością i szczerością kreuje wykonywaną przez siebie muzykę.

Bardzo przekonująco brzmią wszelkie kulminacje i dochodzenie do nich. Zachowane są wszelkie proporcje dynamiczne i agogiczne.

Nie ulega gwałtownym niekontrolowanym emocjom.

Pierwiastek niewątpliwej emocjonalności jest tu prowadzony i kierowany przez intelekt.

To jest bardzo profesjonalne.

Również pełne panowanie nad formą wykonywanych utworów jest tego dowodem.

Nawet frazy z natury swojej „rozwichrzone” czy to w balladzie Chopina, Liszta czy wreszcie Zarębskiego są kontrolowane nie tracąc nic ze swojej natury.

Być może iż wielkim kulminacjom u Chopina czy Liszta zabrakło miejscami pewnej swobody wykonawczej przez co dźwięk traci trochę na pełni brzmienia, ale tłumaczę to sobie warunkami przy nagraniu, które nie zawsze muszą sprzyjać osobie wrażliwej na bodźce zewnętrzne, w tym wypadku na specyfikę towarzyszącą nagraniom.

Praca ta jest niezwykle obszerna i klarowna, autorka posługuje się bardzo dobrym językiem i trzyma się ściśle obranego tematu zawartego w tytule i poszczególnych jej rozdziałach.

Dołączona dokumentacja działalności artystycznej do pracy doktorskiej jest dowodem bardzo bogatej aktywności koncertowej i udziału w innych wydarzeniach muzycznych.

Jest uczestniczką i laureatką wielu konkursów pianistycznych. Między innymi:

III nagrody na konkursie pianistycznym w Warnie w Bułgarii w 2010 roku, I nagrody w Rzymie w 2002 roku, I nagrody w Carlet w Hiszpanii w 2001 roku, I nagrody w Narwii w Estonii w 1999 roku, czy wreszcie konkursu Chopinowskiego w Warszawie w 2005 roku.

Przebogata dokumentacja programów koncertowych habilitantki świadczy o stałym zaangażowaniu i bardzo intensywnej działalności artystycznej.

W swoim repertuarze pianistka posiada utwory z różnych epok od Bacha, Beethovena, Chopina, Schumana, Brahmsa czy Zarębskiego - wymieniając niektórych.

Również muzyka kameralna stanowi ważną część jej programu koncertowego.

Działalnością pedagogiczną zajmuje się od 2007 roku, początkowo jako nauczyciel gry na fortepianie w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych w Warszawie, następnie od 2008 roku do teraz, jako nauczyciel kontraktowy.

Od 2009 roku do chwili obecnej jest zatrudniona w charakterze asystenta w klasie prof. Anny Jastrzębskiej-Quinn w UMCS w Warszawie.

Kwalifikacje swoje zawodowe stale podnosi uczestnicząc w wielu kursach mistrzowskich w Polsce i za granicą prowadzonych przez wybitnych pianistów-pedagogów, między innymi prof. prof. Rudolfa Buchbindera, Andrzeja Jasińskiego, Szabolcs'a Esztenyi'ego czy Bernarda Ringeissena.

Liczne stypendia jakie otrzymała w czasie swoich studiów – stypendium Socrates Erasmus (roczne stypendium w Wiedniu na Universitat Fur Musik und darstellende Kunst , Stypendia Naukowe podczas wszystkich lat studiów (najwyższe średnie), Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego czy wreszcie wielokrotne stypendia Krajowego Funduszu na rzecz Dzieci są dowodem, jak wysoko docenione były osiągnięcia naukowe i artystyczne pani Quinn.

Bardzo istotnym i ciekawym faktem w życiu pani Moniki Quinn jest jej działalność pozamuzyczna.

Pracowała między innymi w Komitecie Organizacyjnym obchodów 65 rocznicy Powstania w Getcie Warszawskim na zlecenie Fundacji Shalom, dalej przy organizacji Misji Gospodarczej firm holenderskich do Polski, czy wreszcie zatrudniona była w holenderskiej firmie EUNITE Polska Sp. z o.o. na stanowisku Project Managera.

Wszystko to świadczy o szerokich horyzontach intelektualnych i bogatej osobowości.

*

Konkludując - uważam, że przedstawiona praca doktorska jest na wysokim poziomie i godna jest szerszego rozpowszechnienia.

Popieram z całym przekonaniem wniosek pani Moniki Quinn o nadanie tytułu doktora w dziedzinie sztuki muzycznej, dyscyplinie –instrumentalistyka, specjalność : gra na fortepianie

prof. Jerzy Romaniuk

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Jerzy Romaniuk', written in a cursive style.